

SPRAWOZDANIE Z SESJI PLENARNEJ KONWENTU EUROPEJSKIEGO*, BRUKSELA, 3-4 PAŹDZIERNIKA 2002 R.

Sekretariat Konwentu, Bruksela, 11 października 2002 r.

I OTWARCIE SESJI

Sesję otworzył przewodniczący [Konwentu], który zwrócił uwagę, iż prace tego gremium wchodzą w przełomową fazę, bowiem wnioski z debaty plenarnej nad zaleceniami grup roboczych stanowiąc będą elementy składowe niezbędne do zakończenia prac.

Zalecenia zatwierdzone podczas sesji plenarnej zostaną zaprotokołowane. Zalecenia, w stosunku do których zgłoszono rozbieżne opinie, zostaną rozpatrzone w gronie Prezydium, które przedstawi propozycje mające na celu uzgodnienie stanowisk.

1. Osobowość prawna Unii – debata nad raportem 3. grupy roboczej; przewodniczący Giuliano Amato

(CONV 3052/02)

Zadaniem grupy roboczej pracującej pod kierunkiem wiceprzewodniczącego [Konwentu] Giuliano Amato było zbadanie:

- konsekwencji klarownego określenia osobowości prawnej Unii;
- konsekwencji połączenia osobowości prawnej Unii z osobowością prawną Wspólnoty;
- wpływu połączenia osobowości prawnej na uproszczenie traktatów.

Główne tezy raportu końcowego (CONV 305/02), z którymi zgodzili się niemal wszyscy członkowie grupy (sprzeciwiła się tylko jedna osoba), zostały przedstawione Konwentowi przez przewodniczącego [Konwentu] oraz przewodniczącego grupy roboczej. Następnie odbyła się debata, w której wzięło udział trzydziestu siedmiu członków Konwentu.

Idea umieszczenia w przyszłym traktacie konstytucyjnym jasnego przepisu dotyczącego osobowości prawnej zyskała powszechną aprobatę. Unia miałaby „jednolitą” osobowość prawną, która zastąpiłaby osobowość prawną obecnych organów. Rozwiązanie problemu nie polegałoby więc na przyznaniu dodatkowej osobowości prawnej, równoległej do uznanych, istniejących osobowości prawnych. Kilku członków Konwentu podkreśliło, że Unia – mając jednolitą osobowość prawną – będzie bardziej widoczna i skuteczna w swych działaniach na forum międzynarodowym. Zachęci to również obywateli do większego identyfikowania się z Unią.

Szerokie zrozumienie zyskała także idea, iż połączenie osobowości prawnych utworzy drogę do połączenia traktatów w jednolity tekst, co przyczyni się do ich uproszczenia w przyszłości. Jednolity tekst będzie się składać z dwóch części: pierwszej – podstawowej, zawierającej zapisy o charakterze konstytucyjnym, oraz drugiej – dotyczącej głównie [wspólnych] polityk. Kilku członków Konwentu podkreśliło, że połączenie traktatów powinno również dotyczyć Traktatu o Europejskiej Wspólnocie Energii Atomowej. Inni uważali, że system, który

* Tekst niniejszego dokumentu w języku angielskim można znaleźć pod adresem internetowym: <http://register.consilium.eu.int/pdf/en/02/cv00/00331en2.pdf>

umożliwia różne procedury ratyfikacyjne, stanowić będzie źródło kłopotów i dlatego należy go raz jeszcze przeanalizować.

Mając na względzie pragnienie jednoczesnego uproszczenia traktatów i struktury ustrojowej Unii, większość członków Konwentu zaakceptowała tezę, że nawet jeśli połączenie osobowości prawnych lub traktatów nie będzie *per se* wymagać połączenia „filarów”, to zachowanie obecnej struktury „filarów” byłoby przeżytkiem. Zniesienie istniejącej struktury umożliwi bardziej systematyczną reformę traktatów. Samo połączenie nie oznacza, że procedury podejmowania decyzji zostaną ujednoczone. Jeśli Konwent sobie tego życzy, może zostać utrzymany specyficzny charakter dwóch obecnych filarów tzw. międzyrządowych [tzn. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa oraz współpracy w sprawach kryminalnych (przyp. red. – w dziedzinie spraw wewnętrznych i wymiaru sprawiedliwości)].

W trakcie debaty podkreślono również, że wyraźne uznanie osobowości prawnej Unii nie oznacza samo przez się zmian w podziale kompetencji między Unią a państwami członkowskimi. Kilku członków Konwentu wskazało, że należy kontynuować praktykę mieszanych porozumień w każdym przypadku, w którym porozumienie należy do kompetencji Unii i państw członkowskich.

Kilku członków Konwentu zgodziło się również na zniesienie krajowych procedur ratyfikacyjnych lub referendum w sprawie porozumień Unii, które już zostały zawarte przez Radę. Członkowie Konwentu poparli propozycję wniesienia poprawek do art. 24 Traktatu o Unii Europejskiej, zgodnie z sugestiami, jakie zawarto w raporcie grupy roboczej. Jeden z członków Konwentu zauważył, że w tym kontekście należy uczynić odniesienie do „konstruktywnego wstrzymania się od głosu”, zgodnie z treścią art. 23(1) Traktatu o Unii Europejskiej.

Członkowie Konwentu przeanalizowali inne zalecenia natury technicznej, jakie zgłosiła grupa robocza, szczególnie dotyczące pewnych aspektów negocjowania i zawierania umów międzynarodowych oraz – w szerszym rozumieniu – reprezentowania Unii na zewnątrz.

Podkreślono, że jednolita osobowość prawna Unii powinna się przyczynić do większej skuteczności jej działań na zewnątrz. Jednak niektórzy członkowie Konwentu nalegali, aby sprawy dotyczące Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa zachowały w pełni swój międzyrządowy charakter.

Inni członkowie Konwentu poparli połączenie funkcji wysokiego przedstawiciela oraz komisarza ds. stosunków zewnętrznych. Zajęto się kwestią reorganizacji zatrudnienia oraz ryzykiem, jakie niesie dublowanie się zadań.

Omówiono też problem reprezentacji Unii w organizacjach międzynarodowych. Wielu członków Konwentu podkreślało potrzebę jednolitej reprezentacji. Jednakże jeden członek Konwentu stanowczo obstawał przy zdaniu, iż Unia powinna zrobić wszystko, aby dochodzić do wspólnych stanowisk bez każdorazowej konieczności przemawiania „jednym głosem”.

W trakcie obrad podniesiono też rolę Parlamentu Europejskiego. Członkowie Konwentu, którzy wypowiadali się na ten temat, uznali, że konsultacje z tą instytucją są niezwykle istotne. Kilku członków Konwentu zaproponowało, aby Parlament Europejski wydawał swoje opinie w sprawie porozumień międzynarodowych, w ramach procedury wyrażania zgody.

Kilku członków Konwentu zaakceptowało analizę legislacyjną *ex ante* na podstawie art. 300(6) Traktatu o Unii Europejskiej, ale sugerowano, aby bardziej

szczegółowo zbadać (w późniejszym terminie) zasadę i możliwe ustalenia dotyczące analizy legislacyjnej *a posteriori*.

Oprócz spraw, o których wspomniano, ogólnie dobrze przyjęto proponowane w raporcie grupy roboczej procedury negocjowania porozumień międzynarodowych, chociaż niektórzy członkowie Konwentu uznali, że koncepcje te powinny zostać dokładniej zbadane przez grupę roboczą ds. działań zewnętrznych.

Na koniec debaty przewodniczący sformułował następujące wnioski:

- Konwent zgadza się, iż Unia powinna mieć osobowość prawną, wyraźnie określoną w przyszłym traktacie konstytucyjnym;
- osobowość prawną powinna być jednolita, tym samym zastępując osobowości prawne istniejących organizacji;
- w wyniku powszechnej zgody zaakceptowano tezę, że połączenie osobowości prawnych utoruje drogę do połączenia traktatów w jednolity tekst, co prawdopodobnie przyczyni się do ich uproszczenia w przyszłości. Ten jednolity tekst mógłby się składać z dwóch części: pierwsza – podstawowa, zawierałaby przepisy o charakterze konstytucyjnym;
- mając na względzie uproszczenie traktatów, zdecydowana większość członków Konwentu zgodziła się, że zachowanie obecnej struktury „filarów” byłoby przeżytkiem; natomiast ani połączenie osobowości prawnych, ani traktatów nie pociągnie za sobą połączenia obecnych „filarów”. Istniałaby więc możliwość „reorganizacji” obecnych traktatów i połączenia ich w jeden dokument, ale jeśli Konwent tak postanowi, specjalne procedury (zwłaszcza w sferze Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa) zostałyby zachowane;
- zbadano również inne zalecenia o charakterze technicznym zawarte w raporcie grupy roboczej; zalecenia te zostaną poddane bardziej szczegółowej analizie przez grupę roboczą ds. działań zewnętrznych.

2. Raport António Vitorino na temat postępów w pracach 2. grupy roboczej ds. Karty Praw Podstawowych

Raport Giseli Stuart na temat postępów w pracach 4. grupy roboczej ds. roli parlamentów narodowych

Konwent wysłuchał relacji dotyczącej prac w łonie obu grup roboczych; grupy przedstawią swoje raporty na następnym spotkaniu.

3. Wnioski skierowane do Prezydium przez Anne Van Lancker, Johannesesa Voggenhubera, Sylvię Yvonne Kaufmann i innych członków Konwentu

Przewodniczący zwrócił uwagę Konwentu na wnioski złożone przez trzech jego członków, które uzyskały poparcie pewnej liczby pozostałych. Wnioski te dotyczyły zorganizowania debaty plenarnej na temat „społecznej Europy” oraz powołania grupy roboczej ds. społecznych.

Wnioskodawcy oraz ich zwolennicy podkreślili znaczenie włączenia kwestii społecznych do traktatu ustrojowego. Chociaż problematyka ta częściowo wchodzi w zakres prac zarówno grupy roboczej ds. zarządzania gospodarką, jak i grupy roboczej ds. Karty Praw Podstawowych, istnieje potrzeba szerokiej dyskusji [na ten temat] zarówno na forum plenarnym, jak i w ramach specjalnej grupy roboczej.

Jeden z członków Konwentu ostrzegł przed przyjęciem wniosków, uzasadniając, że Konwent powinien się zajmować sprawami konstytucyjnymi oraz strukturalnymi i unikać dyskusji na temat treści poszczególnych strategii. Inny członek Konwentu przypomniał, że pojawiały się już wnioski o powołanie innych grup roboczych, szczególnie do spraw regionalnych.

Przewodniczący podkreślił, że nie wolno lekceważyć ogromnych oczekiwań dotyczących polityki społecznej. Traktat konstytucyjny powinien wytyczyć dla Unii cele w tej dziedzinie, ale debatowanie nad poszczególnymi wyborami politycznymi nie jest zadaniem Konwentu. Przewodniczący stwierdził, że Prezydium rozpatrzyło wniosek i zaproponowało, aby dyskusja na sesji plenarnej w listopadzie na temat raportu grupy roboczej ds. zarządzania gospodarką została poszerzona o kwestie społeczne oraz aby w wyniku tej dyskusji została podjęta decyzja, czy powołać specjalną grupę roboczą ds. społecznych. Wnioskodawcy, zgadzając się z opinią przewodniczącego, wycofali swe wnioski.

4. Subsydiarność – debata nad raportem 1. grupy roboczej; przewodniczący Íñigo Méndez de Vigo

(CONV 286/02)

Zagajając debatę, przewodniczący Konwentu Valéry Giscard d'Estaing przypomniał, że wnioski przyjęte na szczytach w Nicei i w Laeken wyraźnie nakazują Konwentowi rozważenie mechanizmów monitorowania [przestrzegania] zasady subsydiarności. Mechanizmy te nie powinny spowalniać procedur podejmowania decyzji, nie mogą też ich blokować. Zachwianie koniecznej tu równowagi byłoby sprawą drażliwą.

Przewodniczący grupy roboczej Íñigo Méndez de Vigo przedstawił wnioski wypracowane przez grupę i zawarte w dokumencie CONV 286/02. Podkreślił, że raport uzyskał aprobatę członków grupy. Następnie przedstawił argumenty kilku członków grupy, którzy gruntownie przeanalizowali wnioski przed ich ewentualnym odrzuceniem. Podkreślił reguły i „złote zasady”, które wypracowała grupa i którymi kierowała się podczas dyskusji: nie tworzyć nowych instytucji, nie przedłużać i nie blokować procesów legislacyjnych. Íñigo Méndez de Vigo podkreślił również innowacyjny charakter propozycji grupy, które po raz pierwszy umożliwią bezpośrednie włączenie parlamentów narodowych w procedurę legislacyjną.

Mając powyższe na względzie, grupa przedstawiła następujące sugestie:

- Komisja powinna poprzeć swoje argumenty na rzecz propozycji legislacyjnych poprzez przyjęcie szczegółowej „karty subsydiarności”, określającej konsekwencje finansowe tych propozycji i ich wpływ na ustawodawstwo państw członkowskich UE;
- w ciągu sześciu tygodni każdy parlament narodowy (każda izba, w przypadku parlamentu dwuizbowego) będzie mógł uruchomić mechanizm wczesnego ostrzegania, tzn. przesłać uzasadnioną opinię do instytucji europejskich, w której zostałyby omówione obawy dotyczące naruszenia zasady subsydiarności. Jeśli jedna trzecia parlamentów narodowych przedstawi taką opinię, Komisja będzie zobligowana do ponownej analizy swojej propozycji i zdecydowania, czy utrzymać propozycję, czy ją zmienić, czy wycofać;
- w końcowym etapie procedury legislacyjnej te parlamenty narodowe, które skorzystały z mechanizmu wczesnego ostrzegania, mogłyby wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości o brak zgodności z zasadą subsydiarności.

W dyskusji, jaka rozpoczęła się po powyższej prezentacji, wzięło udział pięćdziesięciu dwóch członków Konwentu. Ich wystąpienia dotyczyły następujących spraw:

(a) *wzmocnienia stosowania zasady subsydiarności w fazie przygotowywania aktu prawnego*

- Propozycje grupy wywołały kilka krytycznych komentarzy, szczególnie wobec zaostrzenia obowiązku uzasadniania propozycji. Kwestia organu, na forum którego należy dyskutować nad rocznym programem Komisji Europejskiej, również wywołała kilka uwag. Niektórzy członkowie Konwentu rozważali możliwość przeprowadzenia debaty na forum zgromadzenia narodów, jeśli takie zostanie utworzone;

(b) *ustanowienia systemu wczesnego ostrzegania i podjęcia ustaleń dotyczących jego funkcjonowania*

Propozycja ta była przedmiotem większości wystąpień członków Konwentu; w dyskusji szczególną uwagę poświęcono następującym kwestiom:

- bezpośrednio przekazywanie propozycji legislacyjnych do parlamentów narodowych oraz sama zasada mechanizmu politycznego – większość członków Konwentu zgodziła się na te propozycje. Z ich aprobatą spotkał się innowacyjny charakter rozwiązania, dzięki któremu po raz pierwszy w historii zjednoczonej Europy parlamenty narodowe byłyby włączone w europejski proces legislacyjny. Członkowie Konwentu podzielili opinię grupy roboczej i jej przewodniczącego, że parlamenty narodowe nie powinny być współustawodawcami i dlatego nie powinny dysponować prawem blokowania lub opóźniania procesów legislacyjnych.

Jednak kilku członków Konwentu podniosło bezużyteczność zaproponowanego mechanizmu i wyraziło obawy, że w praktyce mógłby on zagrozić prawu Komisji do podejmowania inicjatyw [legislacyjnych] lub wzbudzać podejrzenia [w odniesieniu do tych inicjatyw]. Wysunięto propozycje alternatywne, takie jak stworzenie niezależnego organu arbitrażowego, którego opinie nie byłyby wiążące. Zaproponowano również, aby parlamenty wspólnie monitorowały przestrzeganie zasady subsydiarności, na przykład poprzez zwołanie kongresu lub konferencji komisji ds. wspólnotowych i europejskich parlamentów Unii Europejskiej (COSAC), ewentualnie – w odnowionej formie.

- Proporcjonalność: kilku członków Konwentu wyraziło żal, że zasada proporcjonalności nie podlega takiemu samemu monitoringowi i analizie jak zasada subsydiarności.
- Dwie izby: członkowie Konwentu podzielili się na dwie grupy: w jednej znaleźli się przedstawiciele państw członkowskich UE, w których jest jednoizbowy parlament, a w drugiej – przedstawiciele państw członkowskich UE z dwuizbowym parlamentem. Niektórzy członkowie Konwentu uznali, że każda izba parlamentu powinna mieć prawo do skorzystania z mechanizmu wczesnego ostrzegania, a następnie – do skierowania sprawy do Trybunału Sprawiedliwości, ponieważ w tych państwach członkowskich, w których parlament ma dwie izby, ze względu na swój skład druga izba w inny sposób wyraża interesy krajowe (regionalne, lokalne), co również powinno zostać wzięte pod uwagę. Inni członkowie Konwentu dowodzili, że pojęcie „parlament” powinno oznaczać obie izby w tych państwach, w których parlament jest dwuizbowy. Inni proponowali, aby zagwarantowanie prawa skorzystania z mechanizmu wczesnego ostrzegania jednej lub

obu izbom parlamentu zależało wyłącznie od danego państwa członkowskiego.

- Wymóg „jednej trzeciej” zawarty w raporcie grupy roboczej: niektórzy członkowie Konwentu zgłosili wątpliwości co do trafności wymogu „jednej trzeciej” parlamentów narodowych, których opinie przesłane do Komisji zobowiązywałyby ją do ponownego zbadania złożonej propozycji legislacyjnej.
- Powiązanie między systemem wczesnego ostrzegania a wnoszeniem spraw do Trybunału Sprawiedliwości: niektórzy członkowie Konwentu zakwestionowali stosowność tego powiązania. Uważali, że mogłoby ono skłaniać parlamenty narodowe do niewłaściwego stosowania systemu wczesnego ostrzegania w celu zachowania prawa do wnoszenia spraw do Trybunału Sprawiedliwości. Inni członkowie dowodzili, że tekst, który wyraża poszanowanie dla zasady subsydiarności, może nie być zgodny z tą zasadą pod koniec procedury legislacyjnej; parlamenty nie miałyby wtedy żadnej możliwości wnoszenia spraw do Trybunału.

Inni członkowie Konwentu wyrazili przekonanie, że należy mieć zaufanie do odpowiedzialności parlamentów narodowych i starali się dowiedzieć, że obowiązek przedstawiania uzasadnionych opinii zagwarantuje poważne potraktowanie sprawy przez parlamenty, podkreślając, iż należy również dać pierwszeństwo mechanizmowi politycznemu, aby uniknąć ryzyka przeciążenia Trybunału Sprawiedliwości;

(c) analiza legislacyjna zasady solidarności

Większość mówców poparła potrzebę analizy legislacyjnej zasady solidarności; jednak poglądy były bardziej podzielone w kwestii, kto powinien mieć dostęp do Trybunału Sprawiedliwości w przypadku naruszenia tej zasady.

- Kilku członków Konwentu poparło przyznanie prawa odwołania się do Trybunału Sprawiedliwości parlamentom narodowym – gdyby instytucje nie przestrzegały zasady subsydiarności, bowiem w takim przypadku zostałyby uszczuplone przede wszystkim uprawnienia parlamentów narodowych. Inni mówili o ryzyku naruszenia zasady jednomyślności państwa, jeśli dopuści się takie skargi.
- Jeśli chodzi o przyznanie prawa odwołania się do Trybunału Sprawiedliwości innym organom konstytucyjnym o charakterze legislacyjnym (najczęściej – na poziomie regionalnym), duża liczba członków Konwentu była przeciwna takiej możliwości, twierdząc, że Konwent nie powinien się mieszać do systemu konstytucyjnego państw członkowskich oraz że każde z państw członkowskich samo decyduje o ustanowieniu wewnętrznego mechanizmu udziału organów o charakterze legislacyjnym. Zauważono również, że dostęp do Trybunału Sprawiedliwości, Komitetu Regionów i – tam gdzie wskazane – izb parlamentów narodowych, odzwierciedlających czynnik terytorialny – powinien umożliwić tym organom wyrażenie obaw przed Trybunałem. Jednak inni członkowie Konwentu popierali tę możliwość.

Jednocześnie kilku członków Konwentu wyraziło pogląd, że analiza legislacyjna zasady subsydiarności powinna zostać przeprowadzona przez organ polityczny lub legislacyjny w krótkim czasie – między przyjęciem aktu a jego wejściem w życie, zgodnie z zasadami kontroli zgodności tworzonego prawa z konstytucją w niektórych państwach członkowskich UE.

Przewodniczący zamknął sesję, podkreślając intensywność i wysoki poziom debaty. Zaproponował przyjęcie następujących wniosków:

- osiągnięto zgodę co do przeprowadzenia bardziej dogłębnej analizy przestrzegania zasady subsydiarności;
- osiągnięto niemal powszechne porozumienie co do konieczności wprowadzenia ulepszeń, zarówno w stosowaniu zasady subsydiarności przez instytucje europejskie (Komisję, Radę i Parlament), jak i w monitorowaniu jej stosowania, pamiętając o tym, że te ulepszenia nie mogą wydłużać, opóźniać ani blokować procedury legislacyjnej;
- ciepło przyjęto propozycje grupy roboczej w kwestii wzmocnienia stosowania zasady subsydiarności przez instytucje uczestniczące w procesie legislacyjnym, a szczególnie te propozycje, które dotyczą lepszego uzasadniania każdej nowej propozycji legislacyjnej wysuwanej przez Komisję, poprzez stworzenie szczegółowej „karty subsydiarności”, określającej konsekwencje finansowe tych propozycji i ich wpływ na ustawodawstwo państw członkowskich UE;
- jeśli chodzi o monitorowanie przestrzegania zasady subsydiarności, Konwent osiągnął ogólne porozumienie co do politycznego charakteru monitoringu, bez możliwości wykluczenia analizy legislacyjnej pod koniec procedury;
- znaczna liczba członków Konwentu uważa, że w proces monitorowania powinny zostać zaangażowane przede wszystkim parlamenty narodowe, ponieważ wyznaczają one granice kompetencji. Przewodniczący zwrócił uwagę na fakt, że zaproponowany mechanizm byłby główną innowacją w organizacji instytucjonalnej w takim zakresie, w jakim ustanowiłby on powiązania między parlamentami narodowymi a Unią. Nie należy jednak sądzić, że osłabiłby on instytucje, ponieważ ani nie nadałby parlamentom krajowym roli współustawodawcy, ani też nie narzuciłby Komisji żadnego obowiązku, oprócz wymogu ponownej analizy propozycji w niektórych okolicznościach;
- przewodniczący zauważył również, że mechanizm ten uzupełniłby „główną” lub „priorytetową” ścieżkę postępowania, tzn. kontrolę, jaką powinny sprawować parlamenty narodowe nad swoimi rządami; która *notabene* nie zawsze była zadowolająca. Dlatego też propozycje grupy pod przewodnictwem Giseli Stuart będą analizowane na sesji plenarnej;
- jeśli chodzi o ustalenia techniczne dotyczące mechanizmu zaproponowanego przez grupę roboczą, przewodniczący zauważył, że opinie były bardziej podzielone i przedstawił główne kwestie, których powinna dotyczyć dalsza dyskusja:
 - (a) prawo do wydawania wczesnego ostrzeżenia nadane parlamentowi lub każdej z dwóch izb, w przypadku parlamentu dwuizbowego. Prawo to powinno zostać poddane analizie wraz z kwestią wnoszenia odwołań do Trybunału Sprawiedliwości przez organy legislacyjne (na szczeblu regionalnym) w sprawach o naruszenie zasady subsydiarności;
 - (b) ustanowienie wymogu opinii jednej trzeciej parlamentów narodowych, stanowiącego warunek ponownego zbadania propozycji przez Komisję;
 - (c) czy powiązać uruchomienie mechanizmu wczesnego ostrzegania z prawem wniesienia odwołania do Trybunału. Przewodniczący wygłosił pogląd, że ustanowienie takiego powiązania będzie miało swoje wady i zalety, dlatego problem ten powinien zostać dokładniej rozpatrzony w późniejszym terminie.

5. Pytania dodatkowe

Nie było dodatkowych pytań.

II NASTĘPNE SPOTKANIE KONWENTU

Przewodniczący ogłosił, że następne spotkanie Konwentu odbędzie się w poniedziałek 28 października o godz. 15.00 oraz we wtorek 29 października o godz. 9.30. Będzie ono poświęcone analizie raportów sporządzonych przez grupę roboczą ds. Karty Praw Podstawowych oraz grupę roboczą ds. roli parlamentów narodowych.

Przewodniczący poinformował, że podczas następnego spotkania prezentacje na temat prac swych zespołów wygłoszą również przewodniczący grupy roboczej ds. kompetencji komplementarnych oraz grupy roboczej ds. zarządzania gospodarką.